

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica pomenirii pildei fiului risipitor

Eu sunt Păstorul Cel bun, căci Mi-am pus viața pentru oile Mele și le-am păstorit și le păstoresc. Amin, amin, amin.

Păstorul este cel ce intră pe ușă în staulul oilor. Acestuia portarul îi deschide, și oile ascultă de glasul lui, și el le cheamă pe nume, iar când le scoate afară, el în fruntea lor merge, și oile merg după el, căci știu glasul lui. Amin. Eu sunt Cel ce pasc pe Israel, iar Israel este cel ce se lasă păscut de Mine cunoscându-Mi glasul. Când Eu vorbeam în mijlocul lui Israel despre păstoriarea Mea peste oile date Mie de Tatăl, iudeii luau pietre în mâini și dădeau cu ele în Mine, că ziceau că hullesc pe Dumnezeu, dar Eu le vorbeam adevărul și le ziceam că ei nu sunt dintre oile Mele, căci oile Mele ascultă de glasul Meu și vin după Mine. Ei însă ziceau că am demon și că Mi-am ieșit din minți.

Vin să păstoresc pe cei ce ascultă de glasul cuvântului Meu, căci sunt Păstorul lui Israel. Vin și împrăpățez mereu apa și îmbiu la izvor cu glasul Meu de Păstor. Stau lângă izvor și fac din el pășune pentru cei ce vin, și fac din el apă vie pentru cei ce caută viața. Cine bea din apa aceasta are viață veșnică. Amin. Viața cea veșnică este în toți cei care își lasă viața lor și o iau pe a Mea, iar Eu îi chem pe nume și ies cu ei la pășune, și ei merg după Mine oriunde merg Eu, căci scris este în Scripturi: *«Aceștia sunt cei neîntinați care merg după Miel oriunde Se va duce, căci au fost răscumpărați dintre oameni, pârgă lui Dumnezeu și Mielului, iar în gura lor nu s-a aflat minciună, fiindcă sunt fără de prihană»*.

Mă las Păstor peste pământ. Să vină la Mine toți cei care vor să le fiu Păstor, căci cei ce s-au pus păstori nu păstoresc, că nu intră pe ușă în staul, ci intră sărind pe deasupra și junghie și nu păstoresc, și mănâncă și beau și nu păstoresc și nu învață pe oi să-Mi urmeze, căci aceștia lucrează altă lucrare, alta decât păstoriarea. Dar vin Eu, ca să Mă fac odihnă și lumină a inimii omului obosit de alergare și de așteptare, căci omul rătăcește fără stăpân, fără tată pe pământ. Omul este fiul cel risipitor de viață. Și-a luat viața de la Mine și s-a dus cu ea în plăceri și în desfrânări și în moarte. S-a dus cu ea și și-a cheltuit-o, și rătăcește flămând tot omul, și rătăcirea e mare, și omul cade sub ea. Dar Eu vin cu izvorul cel de viață dătător și strig peste tot ca să fiu auzit de tot omul care rătăcește fără păstor, și zic: cine bea din apa aceasta are viață veșnică. Cine Mă ia pe Mine din acest izvor se lasă pe el și Mă ia pe Mine de viață a lui și se întoarce la Tatăl după o viață risipită fără preț.

Astăzi se citește în biserici pilda fiului risipitor, care și-a luat viața din mâna lui Dumnezeu și s-a dus cu ea și și-a risipit-o, și apoi, flămânzind sub robie străină, și-a pus în gând să se întoarcă argat la casa Tatălui său; argat, nu fiu, căci așa se cade, fiindcă fiul este vrednic și stă ca fiul înaintea Tatălui.

Pe pământ sunt numai oameni risipitori de viață și Îl numesc pe Dumnezeu Tată al lor, și nu mai sunt păstori ca să-l învețe pe om umilința, iar Eu, Domnul, sunt gata să alerg înaintea celui ce dă să se întoarcă argat în casa Mea, nu stăpân, nu fiu vrednic, ci fiu umilit înaintea Mea, ca să Mă bucur de întoarcerea lui. Dacă vine semeț, dacă vine pentru drepturi, dacă vine să se dea stăpân și moștenitor, Eu nu Mă bucur de întoarcerea lui. Iar dacă vine rușinat de viața lui cea risipită și umilit pentru înfrângerea lui, atunci Eu îl văd încă pe când el este departe și ies Eu înaintea lui, nu-l las să vină singur. Ies Eu pentru umilința lui și lucrez după dreptate; nu-l las să vină singur, căci Eu sunt Cel Drept și ies înaintea celui ce se umilește, și ies pentru umilința lui, și așa sunt drept, căci Eu am zis prin Scripturi: *«Care dintre voi având o sută de oi și pierzând pe una nu lasă pe toate cele nouăzeci și nouă și nu se duce după cea pierdută, și dacă o găsește o*

pune pe umeri cu bucurie, bucurându-se cu prietenii? Că mare bucurie se face în cer pentru un păcătos care se pocăiește, mai mult decât pentru nouăzeci și nouă de drepți cărora nu le trebuie pocăință».

Eu, ca un bun Păstor, am știut semeția omului și Mi-am pregătit cale cu dreptate încă de acum două mii de ani când lucrăm cu cuvântul ca să moi inimile cele mândre, care sunt dedate cu judecata după lege, după dreptate. N-am voit să fiu judecat de poporul iudeu, căruia i-am fost Dumnezeu venit de la Tatăl. Eu îl îndemnam la pocăință, și el Mă judeca părându-i-se că sunt nedrept, iar el, drept. Eu îl înduplecam spre umilință și spre iertare, iar el M-a luat și M-a răstignit ca să nu Mă mai audă, că era păcătos poporul Israel. Nu numai neamurile celelalte erau sub păcat. Ba încă păcatul lui Israel era mai mare, pentru că el păcătuia știind ce este păcatul. Eu însă am venit din cer să-l îndemn la pocăință, dar n-am putut, că el se voia drept. Eu am venit să-i fiu Păstor iertător, dar el a fost semeț și Mi-a dat peste mână, și apoi M-a scos de la el. Atunci am alergat înaintea celor ce se umileau prin jertfa Mea și prin învierea Mea, și îi luam întru Mine și îi făceam credincioși prin har, și Mi-am făcut popor dintre neamuri, și se numesc cei răscumpărați dintre oameni, pârgă lui Dumnezeu și Mielului, iar în gura lor nu este minciună, fiindcă ei sunt fără de prihană. Amin.

O, numai cel prihănit lucrează minciuna, și apoi o folosește, căci are nevoie de acoperirea prihanei lui, așa cum a făcut poporul Israel, care s-a ascuns punându-Mă pe Mine paravan între el și restul neamurilor; pe Mine, osândit prin lege; pe Mine, Cel ce împlinesc legea și nu o calc. Iată, numai cel prihănit lucrează minciuna, iar cei ce aleg viața în schimbul vieții lor, viața Mea cea veșnică în ei, aceia sunt cei aleși dintre oameni, pârgă lui Dumnezeu, iar în gura lor nu este minciună, fiindcă sunt fără de prihană. Amin, amin, amin.

O, nu mai este om care să nu lucreze minciuna, nu mai este om fără de prihană. Pe pământ sunt numai oameni risipitori de viață și Îl numesc pe Dumnezeu Tată al lor, și nu mai sunt învățători care să învețe pe om umilința, fiindcă nu mai este om fără de prihană. Atunci am zis: *«Iată, vin!»*, și am venit, că mai bine este să fie omul păstorit de Mine decât de om, căci omul care nu-i arată omului ce să facă, și ca să vadă omul, acela nu poate fi învățător peste om. O, nu mai sunt pe nicăieri învățători, nu mai sunt, iar Eu, Domnul, sunt gata să alerg înaintea celui ce se întoarce la Mine umilit, ca să-l fac ca unul din argații Mei, iar Eu să fiu Stăpânul și Învățătorul peste toți. Amin.

Mai bine este să se numească omul slugă la Mine decât fiu, căci fiul își pierde umilința și se joacă cu Tatăl și se răsfăță și se face nevrednic de Tatăl, dar argatul este umilit și își iubește Stăpânul și nu se ridică peste El și nu se dă moștenitor și învățător, ci rămâne slujitor umilit, lăsându-Mă pe Mine Păstor în fața împărăției Mele, în dreptul împărăției. Amin. Eu de aceea am venit. Să fiu Păstor am venit. Și iată, sunt Păstor de oi, și lupii urlă, și câinii latră, că nu mai au ce sfâșia și nu mai au ce lătra, și se dau la Mine, și se dau la oi, dar oile sunt cu Păstor, căci scris este: *«Va fi o turmă și un Păstor»*, turma Domnului, turma cea păstorită de Domnul, turmă cu Păstor. Amin.

Am venit de la Tatăl să păstoresc oile; am venit să le adun și să le păstoresc. Sun din trâmbiță, că așa este scris să fac. Cuvântul acesta este trâmbița cu care sun, și sun să se audă, și se aude, dar cei ce sunt evrei la inimă și la cuget Îmi zic „*demonul*“ și Îmi zic că Eu hulesc, și Îmi zic „*omul*“, căci ei sunt evrei răstignitori. O, nu e omul, căci am zis că omul nu poate fi păstor, nu poate fi învățător, fiindcă Eu sunt Păstorul, nu omul. Dar de unde să aibă omul înțelepciune ca să înțeleagă cu ea dacă el este prihănit în toată clipa și nu se scutură ca să se umilească și să rămână apoi în umilință? Omul nu poate fi păstor, căci Păstorul este Cel răstignit pentru viața oilor. Peste tot Eu sunt Cel răstignit ca să miluiesc pe oi. Nu e loc pe pământ să nu fiu răstignit în toată clipa de fiecare om. Peste tot stau răstignit, și omul își face voia sa peste tot. Pe nicăieri nu Mă pot da jos de pe cruce ca să cinez cu omul în zi de odihnă, căci omul e învățat să fie el liber, iar Eu, răstignit. Omul Îmi scoate ochii cu jertfe pentru Mine, dar Eu milă voiesc,

că jertfa sunt Eu și nu jertfa omului e jertfă. Se duce omul la Ierusalim în loc să facă voia Mea peste el oriunde este el ca să vin Eu la el și să Mă bucur de el. Dar el se duce la Ierusalim și zadarnic se duce, că nu atinge duhul și adevărul cu dusul lui la Ierusalim. Se duce omul și în alte părți ca să Mă găsească, dar ca să facă voia Mea nu se duce nicăieri omul. Nimeni nu-și cheltuiește averea ca să facă voia Mea, ci și-o cheltuiește ca să vadă pe unde am trecut Eu, și atât; pe unde am lucrat Eu, și atât, și apoi se fălește că a dat de urmele Mele, că a călcat omul pe urmele Mele.

Numai Păstor nu vrea omul să-i fiu, căci omul este fiul cel risipitor de viață pentru viața lui pe care și-o pierde prin ea însăși. Dar pe tine, poporul Meu pe care te-am ales dintre oameni ca să fii pârga Mea și culesul Meu cel pentru Tatăl, pe tine te păstoresc și te îngrijesc, căci te-ai umilit la auzul glasului Meu și ți-ai îngrijit mersul spre Mine, iar Eu M-am îngrijit de mersul Meu spre tine, și ne întâlnim la mijloc și lucrăm în via Tatălui, în lucrarea Tatălui Savaot, și vă numesc ucenicii Mei cei de la sfârșit, apostolii Mei prin care-Mi vestesc până la margini Eu Însumi Evanghelia venirii Mele cu sfinții. Amin. Iar tu să plângi cu sudori și să nu râzi. Bucuria ta să fie rugăciunea cea cu sudori, care te face părtaș cu Dumnezeu, poporul Meu, căci așa am petrecut Eu pe pământ înaintea Tatălui; așa și nu altfel, poporul Meu. Până la cruce am tot suspinat, iar rugăciunea Mea era cu sudori, poporul Meu, și cu ea Îmi mângâiam duhul și pacea duhului Meu cel zbuciumat de ura omului asupra Mea. Iar azi tu ești urmașul Meu, și lumea te aseamănă cu Mine, poporul Meu, pentru că ea te urăște și îți zice „*demonul*“, și îți zice că hulești, așa cum am pățit și Eu de la lume și de la cei ce se dădeau învățători și păstori de la Dumnezeu.

Îți dau în dar temerea de Dumnezeu, poporul Meu. Cu ea vei fi mereu curat și treaz și gata pentru Mine; cu ea Mă vei sluji, că fără ea nimeni nu poate să-Mi fie slujitor și locaș curat pentru stăpânia Mea în omul cel Mie slujitor pentru venirea Mea. Slujitorul Meu este numai cel ce-Mi pregătește venirea prin vestire și prin lucrare, așezându-Mă pe Mine viață veșnică în om. Viața cea veșnică este cu omul prin darul cel lucrător al temerii de Dumnezeu, prin care omul cel iubitor stă mereu gata pentru venirea Mea, pentru bucuria lui întru venirea Mea. Temerea de Dumnezeu este legătura care-l ține pe om alături de Dumnezeu. Ea este ucenicia celor ce învață lucrarea lui Dumnezeu cu omul. Ea este duhul cel treaz care nu adoarme în cel ce o are pe ea ca pavăză a vieții. Darul acestei iubiri să facă din tine iubire pentru Mine, poporul Meu, iar altfel să nu-ți fie iubirea până ce Eu voi veni ca să fiu cu tine pe veci, căci scris este: «*Eu sunt cu cei ce se tem de Domnul*». Amin.

Fac din tine pildă de iubire, pildă de ascultare prin darul temerii de Dumnezeu, iar tu să fii puterea Mea pe pământ, poporul Meu, și să se hrănească din tine popoarele cu viață, cu viața Mea din tine, căci te-am pus pildă a Mea înaintea neamului omenesc și am făcut din tine semn înaintemergător pentru venirea Mea, că Eu, ca un bun Păstor știind semeția omului, am găsit cu cale să-l judec prin tine pe om, pe tot omul care trăiește în el fără voile Mele; iar omul auzind de tine sau văzându-te să vină spre umilință, să lase hrana cea amară și să vină să se îndulcească din masa Mea cu tine, poporul Meu, și să Mă cunoască prin izvorul acesta. Și zic: cine bea din apa aceasta are viață veșnică. Amin. Cine Mă ia pe Mine din acest izvor se lasă pe el și Mă ia pe Mine de viață a lui, și apoi se întoarce la Tatăl, se întoarce cu umilință la Tatăl. Amin, amin, amin.

14/27-02-2000